

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

ANDRA KAPITLET

Vilddjuret	1	
FÖRSTA DELEN		
Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian ..	3	
ANDRA DELEN		
Vilddjuret i den nytestamentliga profetian	5	
I. Vilddjurets sammansättning	5	
II. Vilddjurets 7 huvuden	6	
III. Vilddjurets sjätte huvud	8	
A. Det sjätte huvudets utseende	8	
B. Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet	9	
1. Vårt världsrike är europeiskt	10	
2. Vårt världsrike är vilddjuret	10	
3. Vårt världsrike är det försvagade världsriket	11	
4. Vårt världsrike är skökotiden	11	
5. Vårt världsrike är den stora förförelsens tid	11	
6. Vårt världsrike är vilddjurets läketid	12	
IV. Vilddjurets tid	12	
TREDJE DELEN		
Vilddjurets förklädnader	13	
1. Lammormen	14	
2. Skökan	16	
FJÄRDE DELEN		20
Vilddjurets dom	20	

ANDRA KAPITLET

Vilddjuret

Och jag såg ett vilddjur komma upp ur havet. Det hade tio horn och sju huvuden och tio kronor på sina horn, och hädiska namn på sina huvuden. Vilddjuret som jag såg liknade en leopard, och det hade fötter som en björn och ett gap som ett lejon. Och draken gav det sin makt och sin tron och stor auktoritet.

Ett av dess huvuden såg ut att ha blivit slaktat och dödat, men dess dödliga sår hade läkts. Och hela jorden förundrade sig över vilddjuret och följde det. De tillbad draken för att han hade gett sin makt åt vilddjuret, och de tillbad vilddjuret och sade: "Vem är som vilddjuret? Vem kan strida mot det?"

Och vilddjuret fick en mun som talade stora och hädiska ord, och det fick rätt att fortsätta i fyrtyotvå månader. Det öppnade sin mun för att häda Gud, för att häda hans namn och hans boning, dem som bor i himlen. Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och besegra dem, och det fick makt över alla stammar och folk och språk och länder. Alla jordens invånare kommer att tillbe det, alla som inte från världens skapelse har sitt namn skrivet i livets bok som tillhör Lammet som är slaktat.

Du som har öron, hör: Om någon ska gå i fångenskap, då går han i fångenskap. Om någon ska dödas med svärd, då dödas han med svärd. Här visar sig de heligas uthållighet och tro.

(Upp 13:1–10)

Det 4:e och det 13:e kapitlet i Uppenbarelseboken står i motsatsförhållande till varandra. I det förra ser Johannes skapelsen, sådan hon *bör* vara, i det senare ser han skapelsen sådan hon *inte* bör vara.

Keruben är sanningen, vilddjuret är lögnen. Den förre är den förstabudsfasta mänskligheten, det senare är den förstabudslösa mänskligheten.

Keruben är det goda, vilddjuret är det onda. Den förre är kärleken, det senare är själviskheten.

Keruben är den helige människoanden i vilken Gud bor. Vilddjuret är den fallne människoanden i vilken Satan bor. Den förre är den rene världsanden som tillber Skaparen, det senare är den orene världsanden, som tillber det skapade.

Keruben och vilddjuret är alltså varandras motsatser som vitt och svart.

Hos vilddjuret ser vi inget människoansikte. Ledaren är försvunnen. Visheten har blivit världsvishet. Förnuftet har blivit dårskap.

Kerublejonet har blivit förvildat. Det är förvandlat till vildlejonet. Dess mun säger inte "helig" utan "stora och hädiska ord". Det har svikit vakthållningen och övergått på fiendens sida, går hand i hand med det "rytande lejonet". Övervinnaren är övervunnen. Självbevararen har

blivit självfördäraren.

Kerubturen är också förvildad. Han är förvandlad till björn. Bibehållaren i det goda har blivit den starke, råe och grymme bibehållaren i det onda. Den helige "turen" har blivit den trotsige "tjurskallen". Det heliga oxlugnet har blivit dödslugn, och "klövfoten" har blivit "klofot". Det får de heliga erfara (13:6-7).

Kerubörnen, lyftaren, ser vi inte till. Men vi ser den snabbe och smidige, krypande och lurande katten, leoparden. Inget himmelskt uppåt i de ljusa rymder, men ett jordiskt och sataniskt nedåt i lögnens och listens svarta smygvrår.

Tronen av safir är lämnad, och drakens tron bestigen (13:2). De gyllene kronorna är borta, och i deras ställe sitter de 10 hornkronorna med vilka draken kröner sina underkonungar och präster.

Lamporna är släckta; andehjulet har stannat, köthjulet går, vagnen har blivit vildvagnen som "far fram i fyrtyotvå månader".

Kristallfästet är dolt i röken av Guds härlighet och makt (15:8). Kristallhavet har blivit det oroliga folkhavet, ur vilket odjuret uppstiger. Inget brus av helig vinge. I dess ställe det stormande havets dån.

Människan har alltså blivit vilddjuret, odjuret, rovdjuret, som ryckt sig själv och hela skapelsen från Gud och lever på rov för rov.

Och denna vilddjursnatur, som har många grader ända ned till fullkomlig satanslikhet och draktillbedjan, har genomträngt hela mänskligheten, blivit en härskande naturlag, syndens och dödens lag (Rom 8:2), som konungsligt råder över "alla stammar och folk och språk och länder".

Vilddjuret är vad Paulus kallar köttet. Människan skulle vara en ande med underlydande själ och kropp, men har i stället blivit en kropp med underlydande själ och ande. Hon har blivit upp- och nedvänd. Kroppen har kommit ovanpå och blivit allt, så som hos djuret. Livets tyngdpunkt är flyttad från anden och ned i köttet. Och så har hon blivit kött. Och så som sådan kan hon varken se eller ingå i Guds rike. Hon är köttets träl i grövre eller finare form.

Vilddjuret bär inte sina tio kronor förgäves. Det råder över alla som bor på jorden. Endast de som genom det slaktade Tron-Lammets inskrifts-ande är skrivna i livsboken, som är kärlekens första- och andrabudsbok, som alltså har lamnaturen och lever lammlagen, endast de är undantagna från vilddjurets världsvälde. Men odjurets innersta tanke och hemska mission är att besegra och utrota dem.

Men den striden blir vilddjurets undergång. Lammfolket är inte att leka med. Det ska vilddjuret till sin förskräckelse bli varse.

Vi betraktar nu vilddjuret från följande fyra synpunkter: Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian. Vilddjuret i den nytestamentliga profetian. Vilddjurets förklädnader. Vilddjurets dom.

FÖRSTA DELEN

Vilddjuret i den gammaltestamentliga profetian

Vi kan alltså gå till rotprofetian. Hon står i Daniels andra och sjunde kapitel.

I det förra omtalas Nebukadnessars dröm. Han såg en bildstod. Den var "hög och med strålände glans. Och den var skrämmande att se." Huvudet var av guld, bröst och armar av silver, buk och länder av koppar, benen av järn och fötterna av järn och lera.

Denna bildstod är raka motsatsen till Hesekiels kerubbild. Den senare är bilden av den sanna människan. Den förra är bilden av den falska människan. Den förra är vilddjurets världshärlighet. Den senare är Herrens världshärlighet.

Livskärnan, "det glödande silvret och guld", är borta. I dess ställe har trätt det förgängliga: silver och guld, koppar och järn. Och därför måste det stå på lerböföter. Denna världens härlighet står alltid på fallandefot. Där människan inte vill gå på kerubfoten, där ska hon gå på lerböfoten.

Och denna förgängliga världshärlighet tillbedjer människorna. Den är deras gud. Och han rycker dem med sig och suger dem in i sig, så att de *blir* det förskräckliga belätet. Och förgängliggjorda får de dela det förgängligas lott med utsäglich plåga i deras oförgängliga livsväsen.

Skapelsens härlighet lyfter förstabudsfasta men neddrager förstabudslösa sinnen. De förra gör hon alltmer nyktra, de senare alltmer berusade. Där hon finner budstånd välsignar hon, där hon saknar det förbannar hon.

Bildstoden betecknar detsamma som vilddjuret: den fallna mänskligheten. Och hennes historia står skriven i hans olika delar. Ty de betyder riket, som efter varandra ska uppstå på jorden (Dan 2:36–43). Guldhuvudet är världshärskaren Nebukadnessar, alltså det babyloniska världariket i vilket Daniel levde (2:38). Silverbröstat blir då det medo-persiska, koppar buken det macedoniskt-grekiska och järnbenen med böföter av järn och lera det romerska världariket, i vilket Kristus levde.

Det är också en fortgående försämring i material. Det börjar med guld och slutar med lera. Det avbildar syndens tillväxt på jorden. Det mänskliga försvinner allt mer. Det djuriska och sataniska tilltar. Också beskrivs det romerska riket som det förskräckligaste av dem alla. Det krossar och förstör allt (2:40).

Men Nebukadnessar såg inte blott det "skrämmande" belätet. Han såg också dess förskräckliga fall (2:34–35). En liten sten lossnade från berget. Den rullade mot fötterna och krossade dem. Och alltsammans: järnet, lera, kopparna, silvret och guld slogs i kras, så att det blev "som agnar för vinden". Och ingen kunde mer finna belätets plats. Så totalt försvann denna härlighet. Och så ska hela den gudlösa världshärligheten försvinna en gång.

Men av den lilla stenen blev ett stort berg, så stort att det uppfyllde hela jorden.

Denna sten är den förstabudsfasta mänskligheten, Herrens heliga, Guds församling. Hon är till en början ringa och oansenlig, såsom den lilla stenen på marken, den knappast någon ser. Men hon åker i den Allsmäktiges vagn, vars hjulkransar av järn är fruktansvärda.

Guds rike "ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt " (2:44). Den lilla klena hjorden är inte att leka med. Det ska det ogudaktiga odjuret bli varse.

Du glänsande världsbeläte, du storordiga och hädande helvetesmakt på drakens tron! — de heligas blod har du utgjutit i strömmar och ska ännu utgjuta det. Men i deras hand ska du, när din tid är ute, bli som agnar, ty **hon** är Lammets hand.

Vi går nu till Daniels sjunde kapitel. Samma sak som bildstoden betecknar fick även Daniel se, men under bilden av fyra djur som uppsteg ur havet. Det första liknade ett lejon, det andra en björn, det tredje en leopard. Och det fjärde var "skrämmande, fruktansvärt och mycket starkt ", och det ska sluka hela jorden (Dan 7:7, 23). Och det hade 10 horn. Och mellan dem sköt upp ett *litet* horn, som hade människoögon och en mun som talade stora ord. Och detta *elfte* horn blev större än de andra hornen. Och det förde krig mot de heliga och besegrade dem (Dan 7:8, 21).

Och Daniel ville veta synens betydelse. Och det sas honom att de fyra djuren betyder fyra konungar eller rikena, som ska uppstå på jorden, samma rikena som betecknades med den fyrfaldiga metallen och leran hos bildstoden. Och de 10 hornen betyder 10 konungar som ska uppstå i det fjärde riket. Och efter dem ska uppstå "*en annan*" konung som ska tala mot den Högste och ansätta den Högstes heliga (Dan 7:25). Denne konung är det lilla stort talande hornet. Och man lägger märke till att detta horn, under benämningen "*en annan*", ställs vid sidan av de 10 hornen som betyder konungar eller rikena. Det *elfte* hornet betecknar alltså inte den personlige antikrist, utan det antikristiska *världsriket*. Mer om detta längre fram.*

Vilka de fyra djurrikena är, har vi sett. De är det babyloniska, det medo-persiska, det macedoniskt-grekiska och det romerska världsriket. Så har man sen gammalt uttytt dem. Och härom säger Luther: "I denna uttydning och mening är hela världen ense." Och vid denna "uttydning" håller vi fast.**

Det första världsriket i rotprofetian är alltså det babyloniska eller det assyriskt-babyloniska, såsom det också benämns. Och det fanns på Daniels tid, som vi sett. Men vilddjursmänskligheten framträdde inte först då. Hon var till långt förut. Också talar gamla testamentet ofta om ett annat rike, nämligen det egyptiska. Detta är det äldsta världsriket. Och det brukar man därför räkna som det första. Och då blir det babyloniska det andra, och det romerska det femte.

Men Daniel såg inte blott de förskräckliga djuren och deras förskräckliga framfart, utan han såg också deras förskräckliga slut i den

---

* Detta horn har man kallat det romerska hornet, då det uppstår i det romerska riket. Men det talas också om ett litet horn i kap 8. Och det kallar man det grekiska, då det uppstår i det macedoniskt-grekiska riket. Detta senare horn betecknar konung Antiochus Epiphanes, under vilken den stora religionsförföljelse ägde rum som omtalas i Makkabeerböckerna. – För en grundlig utredning av denna sak och Daniels profetior, hänvisar vi till prof. Myrbergs bok: "Äro Daniels profetior ett verk av den Makkabeiska tiden?" Den står också i Bibelforskaren för 1895, sid. 317—375.

** Se Bibelforskaren för 1895, sid. 320.

Guds rättvisa dom som övergick dem. Och det är samma dom, som övergick belätet genom den lilla stenen. Men den framställdes i andra bilder. Och om den ska vi tala i den fjärde delen av detta kapitel.

ANDRA DELEN

Vilddjuret i den nytestamentliga profetian

Vi återgår alltså till vår text. Och här lägger vi märke till fyra saker: Vilddjurets sammansättning. Vilddjurets sju huvuden. Vilddjurets sjätte huvud. Vilddjurets tid.

I

Vilddjurets sammansättning

Johannes såg ett vilddjur uppstiga ur havet. Och med havet menas mänskligheten, det lättroliga och oroliga folkhavet.

Och detta djur var sammansatt av flera slags djur. Det hade gap som ett lejon, fötter som en björn och liknade en leopard. Här igenkänner vi de tre första djuren hos Daniel.

Och det hade 10 horn och makt över alla jordens folk och ett dödligt hat till Herrens heliga. Här igenkänner vi det fjärde djuret hos Daniel.

Vilddjuret i vår text är alltså en sammansättning av alla de vilddjur, som uppstodo under Gamla testamentets tid. Men inte blott det. Även de vilddjur som uppkommer i det Nya testamentets tid, ingår i detsamma, som vi ska få se. Hela djurväsendet på jorden, från världens begynnelse ända till detsammans slutliga undergång, är samlat i detta förskräckliga havsdjur.

Det var alltså en övermåttan ful och förfärlig klump som Johannes såg. Men det var blott en bild. Och vad ska inte då den verklighet vara, som den betecknar! Hur gränslöst ohygglig måste inte vår värld vara inför himmelska ögon! Och med sådana ska de heliga på jorden lära sig att se henne. Då Johannes såg henne så – sa han: **”hela världen är i den ondes våld”** (1 Joh 5:19).

Liksom allt gott i himmel och på jord är samlat i den härliga keruben, så är allt ont på jord och i helvete samlat i det sjuhövdade vilddjuret. Mellan dem är ett oändligt svalg. Och det ska hållas vid makt i Lammets första- och andrabudsande, om också med strömmar av martyrblod. Ty därpå hänger inte blott de heligas utan också hela världens räddning.

Ja, så ser den förstabudslösa människan och mänskligheten ut. Allt är skönt i Guds skapelse, blott människan är ful och gör allting fult. Hon är djuret, odjuret, skadedjuret i lägre eller högre grad.

Det hjälper inte att du ställer munnen så liten och söt — djurgapet är han, stortrutten.

Det ändrar inget i saken att du gör foten så nätt och trippar så lätt — björnskanken är han.

Inga fina handskar döljer tassan — klorna sticker fram.

Det båtar föga att du är så belevad och fin, det är blott kattsmidigheten. Din bildning är endast ett skört pappersfodral, som du krängt utanpå djuret.

Och vad är all din vetenskap och lärdom, då du inte ens vet att du är djuret? En såpbubbla. Och vad är din strävan? Ett grävande av din grav

i köttet. Och vad är din hänförelse? Djurets levnadslust och brunstighet. Och vad är din tvärsäkerhet, nosighet och makt? Drakens tron en liten tid. Och vad är din innersta glöd? Hatet mot den Högste och hans heliga.

Och vad är din gudsdyrkan i dina dyrbara härliga djurtempel, dina rövarekulor, där du *söker* och *får* säkerhet och lugn för dina rov och rövarebragder? Hon är hädelse. Men du ser inte de 7 hädiska namnen på ditt huvud. Ty hela ditt väsen är hädelse, då du dyrkar Gud med ett förstabudslöst hjärta.

II

Vilddjurets 7 huvuden

Alltså är alla världsrikena på jorden sammansatta till ett enda djur i vår text, den vidrige lejonbjörnleoparden, kattbjörnen. Och denna sammansättning får sitt starkaste uttryck genom dess 7 huvuden på en *gemensam* kropp.

Och profetian lägger stor vikt på en rätt kunskap om dessa huvuden. Ty de ger oss en säker inblick i Guds världsstyrelses djupa, starka och hemlighetsfulla gång genom tiden.

Därför sändes en särskild ängel för att, bland annat, förklara huvudenas betydelse för Johannes. Där om läser vi i det 17 kapitlet i Uppenbarelseboken. Han fick se en kvinna sitta på ett vilddjur, som var fullt av hädelsenamn, och som hade 7 huvud och 10 horn. Alltså samma djur som i vår text i Daniel.

Och kvinnan hade i sin hand en kalk, full av skändligheter och smuts från hennes otukt (Upp 17:4). Hon handhar alltså ett förstabudslöst evangelium som innerst lämnar människan kvar i förstabudssyndens otukt, som är äktenskapsbrott mot Gud (Jak 4:4; Ps 73:27; Jes 57:3; Hos 2:2–5; 2 Kor 11:2). Hon är skökan, den förstabudslösa kyrkan i *alla* kyrkor, både stora och små.

Denna syn förflyttar alltså Johannes långt fram i Nya testamentets tid, ända till medeltidens glänsande skökovälde. Detta ska beaktas. Ty då förstår vi ängelns förklaring över vad han kallar ”hemligheten” om vilddjuret med de 7 huvudena (Upp 17:7).

Han säger: ”*Här krävs ett sinne med vishet: De sju huvudena är sju kungar*” (Upp 17:9). Sålunda betecknar varje huvud en konung eller ett världsrike. Och så blir världsrikenas hela antal på jorden sju.

Vidare säger han: ”*Fem har fallit*”, nämligen vid tiden för skökans sittande på djuret. Och vilka de 5 är, vet vi. De är de huvuden eller riken som uppstodo i Gamla testamentets tid, alltså alla från och med det egyptiska till och med det romerska. De 4 första föll före Kristus. Det femte föll efter Kristus. Så hade alla 5 fallit då skökan satt på vilddjuret.

Och vidare säger han: ”*en är*”, nämligen ”är” vid den ifrågavarande tiden. Denne konung är alltså det sjätte huvudet eller världsriket. Han är just vilddjuret på vilket hon sitter, världsriket under skökotiden. Sålunda sammanfaller det sjätte huvudets tid med skökans tid och omfattar både hennes glansperiod under medeltiden och hennes svaghetsperiod under den senare tiden, då djuret börjat kasta av henne, vilket i vår tid går fort, som vi ser. Och då djuret gjort sig kvitt henne, slutar det sjätte världsriket. Vi lever alltså under det sjätte huvudet, och i dess yttersta tid.

Ytterligare säger ängeln: ”*en har inte kommit än. Och när han*

kommer ska han bara bli kvar en kort tid.” Denne konung blir alltså det sjunde huvudet. Och det blir det sjunde eller sista världsriket på jorden.

Men hur kan det vilddjur på vilket skökan sitter ha 7 huvuden, då ju 5 har fallit? Det borde väl rätteligen ha blott två eller helst endast ett, då det sjunde ännu inte har kommit? Nej, då vore just den förskräckliga ”huvudsaken” förfalskad. Det måste ha sju.

Ty varje föregående världsrike lämnar sin ande i arv åt det följande. Den förstabudslöse världsanden, som är själva vilddjuret, går inte under då ett världsrike går under. Han lever upp i det följande, som alltid förnyar det föregåendes förstabudssynd. Så finns alla de 5 fallna rikenas ande samlad i det sjätte världsvilddjuret. Alltså får inte något fallet huvud vara borta. Ty till sitt andeväsen är det *med* allt framgent.

Men varför upptages det sjunde huvudet, innan det kommit? Jo, naturligtvis. Djuret är först unge. Och i ungen ligger ju hela det framtida djuret. Så här. Det egyptiska riket är vilddjursungen. I det babyloniska har han ökat. I det medo-persiska än mer. I det macedoniskt-grekiska är han ganska stor. I det romerska är han ”förskräckligt” stor, stark och hemsk. I det sjätte blir han sjuk, ”sårad till döds”, så att skökan kan kliva upp på honom. Men han kryar på sig och blir värre än någonsin förut. Och i det sjunde blir han det fullväxta odjuret.

Härav ser vi först — vad vi nyss antydde — att varje efterföljande världsrike upptar eller *är* det föregående riket, såsom t.ex. ett tvåårigt lejon *är* ettårslejonet i nyutvecklad gestalt. Men vi ser också — vad vi nu särskilt skulle se — att varje *föregående* världsrike upptar eller *är* alla de efterföljande rikena, såsom t.ex. det ettåriga lejonet *är* två-, tre- och fyraårslejonet i outväxt gestalt.

Världsanden *är* på varje punkt av sin tillvaro, i stort sett, *allt* vad han varit sedan världens begynnelse, och i högre grad än förut. Så också allt vad han kommer att vara intill slutkrossningen genom den lilla stenen, fast i lägre grad än vad han framdeles blir. Hans livsväsen, som är förstabudssynden, är alltid detsamma. Det är blott graden som skiftar. Han står under utvecklingens omutliga: ”Rulla!” Växa ska han till sin högsta höjd, eftersom världen vill ha honom.

Sålunda måste vilddjuret i vår text, vilket avbildar världssynden i hennes förskräckliga helhet, enhet och sammanhang (hennes organism), ha 7 huvuden, fastän det sjätte och det sjunde ännu inte kommit på Johannes tid. Ty till sitt väsen fanns de där. Likaså måste vilddjuret, på vilket skökan sitter, ha 7 huvuden fastän det sjunde ännu inte kommit.

Så stiger ondskan på jorden. Varje världsrike lämnar nytt bidrag med sina synder och lägger den livskraftiga grunden till det följandes högre ondskas. Och så blir det sjunde riket det mest gudlösa av alla. Det kallas också det antikristiska. Ty då slår guds- och kristushatet ut i en fasansfull världsbrand. Detta är elftehornskonungen eller elftehornsriket.

Människa, ser du vad tiden lider? Ni, Herrens heliga, bered er på det lilla hornets ”förödelse”. Redan nu flyter blod för det hatade namnet, även i den kristna vilddjursvärlden. Och det ska snart flyta i strömmar. Vilddjuret törstar! Kom, krona, du härliga röda! De utkorade längtar

efter dig. I Lamm-Lejonets världsövervinnande ande ska de gå i döden, Herre, för ditt hatade namn.

De 7 huvudena är alltså världshistoriens 7 hemliga skeden. Hittills har hela världsutvecklingen troget följt denna "huvudlinje" ända in i det sjätte huvudets tid, som är vår tid. Och hon kommer att följa den till slut. Men detta är och förblir en hemlighet för varje djurmänniska, även den lärdaste historiebeskrivare. Ty att världshistorien är historien om striden mellan belåtet och den lilla stenen, mellan världsriket och gudsriket, det ser blott den som har öppna förstabudsögon.

Tag vara på ängelns hemlighetsfulla vinkar åt Johannes. Ty de är blott tysta vinkar, gåtfulla ord av den himmelske Anden åt de heligas ande — för att inte utöva något tvång på vilddjuret, som måste få löpa banan ut. Tyst, tyst! Den som har ögon, han ser, Den som har öron, han hör.

III

Vilddjurets sjätte huvud

Detta huvud har ju en särskild betydelse för oss. Det bör då också få ett särskilt ord. Vi betrakta det från två synpunkter: dess utseende, och dess närmare beskaffenhet.

A

Det sjätte huvudets utseende

Vad som då genast faller oss i ögonen är det, att vårt världsrrike är mycket olika de 5 föregående. Ty under vart och ett av dem var den då kända världen, i stort sett, sammanpressad till *ett* rike, vanligen under blott en härskare. Men så är inte förhållandet nu. Utan hon uppvisar en mångfald av riket och regenter. Och av dem ligger de s. k. stormakterna ofta i strid med varandra om världsherraväldet, utan att någon hittills kunnat uppnå det.

Det sjätte huvudet är alltså en *svaghetsperiod* hos världsanden. Och även det antyder ängeln, nämligen i dessa ord: "*vilddjuret som du såg, det var och är inte mer, men det ska komma upp ur avgrunden och gå mot fördärvet*" (Upp 17:8). Det är: nu är inte vilddjuret till sådant det förut var, nämligen som ett enhetligt världsrrike. Men det håller på att uppstiga ur avgrunden (jfr Upp 11:7), samlar alltså krafter till ett nytt världsherravälde, som med avgrundens hela hjälp ska övergå alla de föregående i enhet och styrka. Och det blir det sjunde världsriket, elftehornsriket.

Denna avmattning hos världsanden under det sjätte huvudets tid är förutsagd i rotprofetian. Redan bildstoden antyder den. Man märker nämligen, att i densamma framställes det romerska riket först såsom ett övermåttan starkt "järnrike", det som krossar och sönderslår allt. Sedan beskrives det såsom "delvis starkt och delvis svagt". Detta betecknas särskilt med belätets 10 tår, som var en blandning av järn och lera (Dan 2:42). Dessa tår betyda alltså en försvagad fortsättning av det romerska riket. Och denna fortsättning kallas också just ett *söndrat rike* (Dan 2:41). Och detta söndrade rike är det sjätte världsriket, i vilket det

romerska övergick då det föll såsom det femte huvudet. Och i detta rike fortlever den romerske järn-anden, men i försvagat tillstånd. Den femte basunen, som är folkvandringarna, inkastade i Europa en mångfald av nya folk, bildlikt som lera, men omöjliga att foga ihop till ett enhetligt järnrike. Visserligen, säger Daniel, ska en blandning av människosäd äga rum, så som ju också sker mellan de olika europeiska folken och mellan de olika furstehusen, men det hjälper inte. ”Delarna ska ändå inte hålla samman, lika lite som järn kan förenas med lera” (Dan 2:43). Alltsedan Roms fall har Europa varit ”söndrat” i en mångfald av riken. Och denna mångfald betecknas med de 10 tårna. Vi lever i de 10 tårnas tid.

Samma övergång från styrka till svaghet finner vi också i Daniels syn. Det romerska riket framställs även där först såsom starkt. Det hade stora tänder av järn och uppslukade och krossade, och det som blev kvar trampade det under fötterna (Dan 7:7). Men sedan beskrivs det såsom delat. Och denna delning betecknas med dess 10 horn. De är 10 konungar eller riken, som ska uppstå i det riket (7:24). Och *efter* dem ska uppstå den lille ettridge elftehornskonungen, som blir större än alla tio, själva antikristkonungen som är det sjunde världsricket. Därmed är alltså sagt, att de 10 hornkonungarnas tid infaller *emellan* det femte starka järnriket och det sjunde ännu starkare hornriket. Och denna mellantid är just vår tid. De 10 hornen betecknar alltså samma världsskede som de 10 tårna. Vi lever i tiotårriket eller i tiohornsricket och går det förskräckliga elftehornsricket tillmötes.

Och ser vi nu på vilddjuret i vår text så finner vi även hos det, såsom ju var att vänta, de 10 hornen. Och ängeln säger till Johannes att de är 10 konungar, som ännu inte fått sina riken, nämligen: ännu inte på Johannes tid, ty han levde under det femte huvudet. Och då förstår vi på vilket av de 7 huvudena de 10 hornen sitter. De sitter på det sjätte, som är det femte huvudets söndrade fortsättning.

Alltså är svaghetstillståndet hos det sjätte världsricket noggrant förutsagt redan i rotprofetian. Och Johannes får skåda detsamma även i en ny bild. Han såg ett av vilddjurets huvuden såsom sårat till döds. Men han såg också att såret blev läkt. Och vilket det sårade huvudet är framgår nu tydligt av saksammanhanget. Det är det femte, som fick ett sådant dråpslag genom den femte basunen, vilken störtade det västromerska riket år 476, att det har kännning därav i många hundra år. Djuret blev sjukt. Och det sjätte världsricket är dess sjukdomstid, men också dess läketid. Det fick nedsatta krafter. Men det kryar till sig, uppsuger läkekrafter från avgrunden. Och i det sjunde är det fullläkt. Och det, som då innerst förenar hela världen till ett, är avgrundshatet mot Gud, hans bud och hans heliga.

B

Det sjätte huvudets närmare beskaffenhet

Så omständligt och eftertryckligt har profetian beskrivit vårt världsrrike. Och detta därför att det är en övergångstid av oerhörd vikt och betydelse för hela världen. Ty den är en besökelse- och avgörelsetid för djurmänskligheten och en lömsk och försåtlig frestelsestid för Guds

rike. Vad har då profetian velat säga oss? Bland annat följande sex saker:

1

Vårt världsrike är europeiskt

I och med det femte huvudet flyttades världshändelsernas medelpunkt till Europa med dess världsbehärskande Rom. Och i Europa förblir den under hela det sjätte huvudets tid. Visserligen är vår världsdel det ”söndrade riket”. Men de europeiska folken tillsammans är dock världsbehärskande. Europa sätter sin prägel på hela världen.

2

Vårt världsrike är vilddjuret

Det är de sex övriga också. Men det ska eftertryckligt beaktas att vi lever i vilddjurstiden, då ”hela världen är i den ondes våld.” Ty det glöms ofta. Världshärligheten bländar. Hela jorden går ”med beundran efter vilddjuret”. Och gränsen mellan det och Lammet utplånas. Stora skaror av de troende ligger hemligen med i merguderiet. Och Guds rike försvagas och föraktas. – Upp med ögonen! Och håll gränsen klar mellan keruben och djuret. Därpå hänger det särskilt under det sjätte världsrikets sömngivande blandningstid.

Det till namnet kristna Europa är *vilddiuret*. Dess särskilda stater är djurriken. Så har vi det svenska vilddjuret, det ryska, tyska och franska vilddjuret, o.s.v. De har också vilddjursbilden på sina fanor, t.ex. lejonet och björnen. Därmed visar de högtidligt sitt verkliga väsen, som är vilddjurs-anden.

Särskilt är stormakterna ”förskräckliga” stordjur. Deras politik är ofta ett äkta rovdjursliv. Den är en djävulsk blandning av lejon-, björn- och leopardliv, en satanisk vävnad av tyranni, råhet, lögn och list. Och där smygande kattliv inte räcker, där visas tänder och tillgrips våldet. Odjuret släpps lös och hela länder färgas med blod. Och man går så långt i hutlöshet att man håller allmän riksbön till Gud, att han måtte vara behjälplig att slå ihjäl, fastän det förhandenvarande kriget blott är ett skamligt våldswerk och skändligt röveri. En av Europas största statsmän — vi förtiger hans namn — yttrade en gång dessa betecknande ord om storpolitiken: ”*Ville vi en dag vara rättrådiga, då vore vi förlorade*”. Till den grad sitter vilddjuret på draktronen i det kristna Europa. Och just från en genomdjurisk överhet ska det högsta djurfördärvet komma över hela världen i slutet av vårt världsrike. De tio konungarna ska ställa hela ”sin kraft och makt” i vilddjurets tjänst i och för utrotandet av Lammet med dess utkorade och trogna från jorden (Upp 17:12–14). Se upp i tider, som nu stunda! Och lyd aldrig en djurisk överhet som vill kväva eller döda Lammet i ditt bröst. Ty då är du evigt förlorad. Trampa alla hennes *budlösa* lagar under din fot, ty de kommer från drakens tron.

Härvid märker man att det som gör djuret är förstabudssynden, eller att människan älskar det skapade med firsidig all-kärlek. Därmed är livets tyngdpunkt förlagd till det själiska, kroppsliga och synliga,

alldeles som hos djuret i skogen, som vi sett förut. Men denna djuriska sinnesriktning kan stå tillsammans med en själisk samvetsgrannhet, yttre budhållning, borgerlig rättfärdighet och ordning, som i någon mån tämjer och tillhyfsar djuret. Och denna djurtukt åligger den världsliga överheten. Och så långt hon utövar den ska hon *äras, understödjas och lydas*.

3

Vårt världsrike är det försvagade världsriket

Och det är en Guds nåd. Av denna svaghet ska Guds rike begagna sig, och med Lammets ande ytterligare försvaga det, och frånrycka det så många själar som möjligt. Det är ett visst antal, som just på grund av denna svaghet kan uttagas under sårets tid. Skynda på med dem, ty det är snart läkt.

Världsandens avmattningstid har inte använts som den bort. Den har, t.ex. i vårt land, i århundraden erbjudit rika tillfällen för anden från ovan till djupgående djuromskapning. Men i stället har man i skökoande slagit sig på ett yttre djurtämjari och förslösat sin kraft på ett världskyrkligt burbygge åt djuret och Lammet tillsammans. Och följden ser vi. Nu river kattbjörnen sönder buren, och statskyrkan är i fara att mista både djurfolket och lammfolket.

Denna dyrbara svaghet hos djuret tar sig uttryck även i politiken. Ingen av våra stormakter kan bli världshärskare, hur gärna den än ville det. Men i stället slår de sig på att försvaga varandra och bevara jämnvikten, att ingen må bli för stark. Gott!

4

Vårt världsrike är skökotiden

Vilddjurets svaghet har gjort att skökan kunnat trona på dess rygg. Och i medeltiden hade hon konungavälde över jordens konungar (Upp 17:18). Hon var djurtämjerska och är det delvis ännu. Mången skökopåve, skökobiskop och skökoprelat har tagit väldiga tag med det sjuka djuret och mer än en gång slagit det till marken. Men den nyare tiden har blivit en avkastningstid. Djuret har visat sig allt mer obenäget för att låta berida sig av den glänsande världsdamen med den förfalskade kalken. Det har också genomskådat hennes hyckleri. Katten är inte dum. Och i våra dagar börjar hon sitta ganska löst över hela världen. Också såg vi 1907 det franska djuret kasta av henne. Och det svenska vilddjuret visar sig ganska svårhanterligt för den svenska skökan. Hon hänger där och guppar ända bort på länden.

5

Vårt världsrike är den stora förförelsens tid

Det är den farligaste tid, som funnits och kommer att finnas på jorden. Ty det är den "vita" farans tid. Och den faran sammanhänger med skökan. Den förstabudslösa kyrkan i alla kyrkor fördärvar alla jordens folk med sin horerikalk. Vi lever i en tid, då denna världens gud försöker att med budlöst evangelium utrota evangelium från jorden. Det är den "vita" faran, den största av alla faror, ty hon är den ljuva faran.

Och i den budlösa nådens nät har de flesta troende fastnat. Härom mer längre fram.

6

Vårt världsrrike är vilddjurets läketid

Vi lever i avgrundens uppstigningstid. Världsanden reser sig och vinner i styrka. Och nu går det fort. Ty mycket är *hemligen* undangjort i hjärtana genom budlös nåd. Folken är fördärvade av skökan. Och nu samlar och ordnar den uppstigande avgrundens sina vilddjursskaror i alla land och riken. Och han ingjuter i dem en satanisk hänförelse och glöd. Här brinner i våra dagar en eld i folkens bröst, inte blott en mänsklig vilddjurseld utan en avgrundselld. Du ser den flamma i mångtusendens blickar. Det är inte fråga om skökoavkastning blott, utan *innerst* om folkens avkristning och gudlöshet i grund, hejdlös frihet åt odjuret. Gud, hans bud och hans heliga är djupaste hindret. Mot det kommer hela världen att storma an, då huvudet hunnit bli läkt och avgrundens makter hunnit upp på jorden. Och därmed stiger världen in i det sjunde riket, där den sista striden står mellan vilddjuret och Lammet. I den striden får djuret ett nytt sår. Och det blir det *oläkliga* dödssåret.

Du Satans vilddjur från avgrundens djup — under djävulska grin, med storordigt, hädande djurflabb och med mordiskt lågande elftehornsögon sårar och sargar, plågar och dödar du Herrens heliga! Men just genom dem ska du få det sår, ur vilket blodet strömmar ettusen sexhundra stadier från pressen den röda, trampad av konungars konung (Upp 14:19–20; 19:15–16).

IV

Vilddjurets tid

Uppenbarelseboken delar Nya testamentets tid i två skeden, det lilla och det stora. Det förra betecknas med ”42 månader” som är 3½ år, och med ”1.260 dagar” som är 42 månader efter 30 dagar i månaden. Och det senare betecknas med ”1.000 år”.

Det lilla skedet är *vilddjurets* tid, som vi ser i vår text: ”och det fick makt att göra så i fyrtiotvå månader” (Upp 13:5). *Så länge räcker alltså det ondas världsherravälde, så länge är ”hela världen i den ondes våld”*. — Och sålunda omfattar de 42 månaderna den del av det femte världsrrikes tid som faller inom Nya testamentet, samt hela det sjätte och sjunde världsrrikes tid.

Utom i vår text förekommer det lilla talet på tre ställen i Uppenbarelseboken. I Upp 11:2 anger det tiden för den heliga stadens eller Guds församlings förtrampande av hedningarna, d.v.s. av vilddjuret. I Upp 12:6 uttrycker det tiden för solkvinnans vistelse i öknen, d.v.s. bland hedningarna. Och i Upp 11:3 utgör det tiden för Guds församlings grundläggande och uppehållande genom de profeterande vittnena.

Och då nu alla fyra sakerna: vilddjurets förskräckliga ”framfart” eller världsregemente, församlingens förtrampande av vilddjuret,

hennes vistelse i vilddjursöknen samt hennes uppehälle där, betecknas med samma tal, så är därmed en vink given att alla dessa saker är samtidiga under hela det ifrågavarande världsskedet. Och detta ska beaktas. Ty därmed får vi ett vägledande ljus under de 42 månadernas vilddjursmörker. Mer om detta längre fram.

Det stora talet däremot anger tiden för *kristendomens* världsherravälde på jorden. Då är det slut med vilddjurstiden, som är vad Herren kallar hedningarnas tider, slut med vilddjurstrampet och vilddjurstronen. Stenen krossar belätet, den "Högstes heliga intar riket" och "regerar med Kristus i 1.000 år" (Upp 20:4).

De 42 månaderna omfattar alltså tiden från Herrens första till hans andra ankomst — i stort sett. Och de 1.000 åren omfattar tiden från hans andra ankomst till världens ände — i stort sett. Ty dessa tal är endast profetiska bildspråk. De låter inte människan veta "år och dag" utan endast *ungefärliga* tidsskeden.*

Vi lever i de 42 månaderna. Och de är en *liten* tid, men en *ond* tid. Ty den är vilddjurets tid och Satans tid. Han "har" den, säger en röst från himmelen (Upp 13:5). Ty under *den* har han hela världen i sitt våld. Men så kommer den goda tiden. Och den är *lång*, ty den är "1.000 år".

De 42 månaderna är alltså i *förhållande till 1.000 år* blott som en liten stund, en handvändning — och så är det slut med det ondas herretid på jorden. Men betraktade *i och för sig är* den en ganska lång tid. Den har ju redan visat sig inrymma bortemot 2.000 år. Och hur mycket som återstår av dem, vet ingen. Men då nu denna "lilla tid" visat sig vara snart årtusenden, så förstår vi att "den långa tiden", som ju också är blott en bild, måste i överensstämmelse därmed vara inte 1.000 år, utan många tusen år.

Ingen vet när de 42 månaderna slutar, sa vi. Och ingen får veta det. Och det måste vara så. Ty i annat fall avskärs nerven i det *sekundliga* redovärandet till Herrens ankomst. Allt uträknande vare fjärran. Det har alltid misslyckats och kommer alltid att göra det. Men därmed har det alltid dragit och drager alltfört smälek över det heliga namnet och ett ödesdigert förakt för det profetiska ordet. Profetian ställer på oss, som vi ska få se, långt djupare krav än att räkna vad som inte kan räknas. Svärma aldrig för årtal och dagar i framtiden, ty då svärmar du bort den *nu*-nykterhet och *nu*-bereddhet, varpå Herren lägger *hela* vikten. Ty den ankomst som du *säkert* får uppleva, är Herrens ankomst till dig i döden. Och den kräver *nu*-liv, *sekundligt* firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd i tusenfaldig plikt.

TREDJE DELEN

Vilddjurets förklädnader

Dessa är två: lamm-ormen och skökan.

---

* För kännedom om rotprofetiska ursprunget till talet 42 månader eller 3½ år, som är en halv årsvecka, och den profetiska tideräkningen i övrigt, hänvisas till prof. Myrbergs bok: "Äro Daniels profetior ett verk av den Makkabeiska tiden?"

1

Lammormen

Och jag såg ett annat vilddjur stiga upp ur jorden. Det hade två horn som ett lamm men talade som en drake. Det utövar det första vilddjurets hela makt inför det och får jorden och dess invånare att tillbe det första vilddjuret, vars dödliga sår hade blivit läkt. (Upp 13:11–12)

Då Johannes hade sett vilddjuret uppstiga ur havet, ser han strax ett annat vilddjur uppstiga ur jorden. Och med jorden menas djurmänskligheten, men såsom *ordnad* till riken och samhällen i motsats till det oordnade och självsvåldiga folkhavet. Detta är alltså jorddjuret.

Och detta vilddjur hade två horn, som liknade ett lamms. Och dessa horn tyckas ha haft en särskild förmåga att fångsla åskådaren. Ty Johannes fäster sig så helt och hållet vid dem, att han inte ger någon ytterligare beskrivning på djurets utseende. Vilddjuret n:r 2 hade lammhorn, alltså liknade det ett lamm och det är allt vad vi får veta om det.

Men ett vilddjur var det. Det såg han. Alltså ett vilddjur som *efterapade* Lammet.

Och det talade som draken. Och hur talar han? Jo, det fick Adam och Eva veta. Han predikade för dem det förstabudslösa löftet: att *utan* Gud bli som Gud, att ta det skapade i stället för Skaparen och därmed bli salig. Han förde dem in på den förstabudslösa vägen — till himlen naturligtvis! Och så talar han alltid. Drakordet är det förstabudslösa evangeliet.

Och i vår text har han gjort sig ett par horn, så lika ett lamms som möjligt. Så att han ska se ut som Lammet, under det att han i verkligheten är den gamle ormen. Och så sträcker han upp dem och ringlar in sig under dem, så att ingenting syns av honom mer än hornen. Och så går han och gäller för Lammet. Och så predikar han det gamla drak-evangeliet — i Lammets namn. Han gör Lammets evangelium förstabudslöst. Listigt lär han sina ”präster och predikanter” att göra sig lammhorn, d.v.s. att förtiga och borttaga just det som är evangelii eviga grundväsen: det första, största och yppersta budet, allthjärtkärlekens bud, och att lägga frälsningen *utanför* detsamma, där den aldrig i evighet ligger. Han inspirerar dem med den förstabudslöse hornanden, så att de kunde gå i döden på att de har Lammets evangelium, under det att de har drakens budlösa evangelium.

Världens grundsynd och grundolycka är just förstabuds-synden. Och hennes grundräddning och grundlycka är just det eviga förstabudsevangeliet. Och just här griper Satan in och gör evangelium förstabudslöst.

Och nu fick Johannes se den förskräckligaste syn, som finns på vår arma jord. Och det är denna: ”Lamm-ormen” kommer jorden och dem som bor på henne, att **tillbedja** det första vilddjuret. Alltså lägger lamm-draken alla jordens folk på knä för lejonbjörnleoparden, världsanden, merguden och därmed innerst på knä inför draken själv. Och detta i Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn!

Så fasansfull är lammormens makt, den omfattar hela världen. Så

väldigt är hans evangelium, så sataniskt listigt och lömskt, att människorna inte märker sin fara. De tror sig tillbedja Gud, och så tillbedjer de innerst vilddjuret. De tror sig höra Lammet till, och så hör de lammormen till.

Här har vi just den stora förförelsen, det sjätte världsríkets vita fara, den största faran på vår jord.

Ty att lammormen just betecknar denna fara, det säger oss tydligt vår text. Lammormen kommer jorden och dem, som bo på henne, att tillbedja det första vilddjuret — märk nu! — *vars dödssår blev läkt*, alltså det vilddjur, som Johannes hade sett vara sårat till döds men som blev läkt. Det är vilddjuret just i gestalten av de sjätte och sjunde världsríkerna.

Luther har givit lammormen den rätta tydningen. Han säger i företalet till Uppenbarelseboken: *”Det andra djuret med de två hornen är påvedömet, som nu även har blivit till ett världslikt rike, dock med skenet av Kristi namn.”*

”Med skenet av Kristi namn”, tillägger han. Det är hornen. Och vi ska ingalunda tro att detta sken, skenandligheten, är inskränkt blott till den katolska kyrkan. Hon har ju döttrar som är skökor även de (Upp 17:5). Och så långt den förstabudslösa släktskapen med henne sträcker sig, så långt har vi den romerske hornormen i alla kyrkor, både stora och små.

Men blott de som är skrivna i Tron-Lammets livsbok kan se lammormen, blott de som är frälsta genom en förstabudstro, firsidig allkärlekstro i Lammet. Ty blott de har sekundligt öppna förstabudsögon, de enda ögon i himmel och på jord, som kan se förstabudssynden i hennes hemliga djup och världsvidd. Inför dem ter sig kristenheten just så som den tedde sig för Johannes: hela jorden är förförd av lammormen. Och det inte blott namnkristenheten utan all den halvandlighet, som tror sig vara helandlighet och slår sig till ro på den. De flesta troende har fastnat i det sjätte världsríkets halvevangeliska ormnät. Här skramlar ett hornskrammel så ihåligt och hemskt i kyrkor och bönhus. Människorna sitter där som en skog av horn.

Drakeevangeliet är kärt. Det vinner gehör. Att få stiga in i himlen med björnfot, kattkropp och lejongap, blott man sätter på sig två lammhorn, det faller alltid den gamle Adam i smaken. Att en dag i veckan kröka knä för Skaparen och alla dagar i veckan ligger på knä för det skapade, det är djurevangeliet som frälser djuret. Att höra och läsa, bedja och sjunga och röras till tårar av nåden, blott man hemligen och i hjärtas djup får sekundligen kyssa merguden, det smakar. Men det är ormnåden som frälser ormen. Och den nåden håller man dyr. För den kämpar man som för livet.

Vilddjuret n:r 2 är alltså i grunden detsamma som vilddjuret n:r 1. Lammormen är lejonbjörnleoparden förklädd till lamm.

Det första djuret är världen rätt och slätt, det andra djuret är världen i andlig förklädnad. Det förra är världssinnet i eget namn, det senare är världssinnet i Guds namn, i Lammets namn, i nådens namn. Här är nåden den fagra ytan över ett i grunden obrutet och oomskapat

djurhjärta, gudaktighetens sken med förnekande av hennes djurdödande tron-kraft, förstabuds-kraft.

Lammormen är den falske profeten med sitt falska profetdöme, som är ett helt världsdöme. För honom varnade Herren kraftigt. Sedan han i bergspredikan grundligt och allsidigt framställt det *allena* frälsande budevangliet, säger han: *"Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar"* (Matt 7:15). Just vad han här kallar vargar är draken i vår text. Och just vad han här kallar fårakläder är lammhornen i vår text.

Lammormen fanns även i Gamla testamentet. Vår text har sin rot i alla de profetior som talar om de falska profeter, som med t.ex. sin "vitmening", smetfrälsning, "gjort den rättfärdige modlös, men styrkt den ogudaktige så att han inte vänder om från sin onda väg och räddar sitt liv." (Hes 13:10–15, 17, 22). Där predikade Lammormen det *förstabudslösa löftet* som störtade hela judafolket i fördärvet och förde Kristus på korset. I Nya testamentet predikar han det *förstabudslösa evangeliet* som störtar hela världen i fördärvet och för andra gången för Lammet på korset, nämligen i gestalten av lammfolket, vars slutkors reses på det sjunde världensrikets långfredag, "vid vars afton" jordens tusenåriga påskdagssol går upp (Sak 14:7).

2

Skökan

En av de sju änglarna med de sju skålarna kom och talade med mig och sade: "Kom, jag ska visa dig domen över den stora skökan som tronar på väldiga vatten. Jordens kungar har horat med henne, och jordens invånare är berusade av hennes otukts vin."

I Anden förde han mig bort till en öken. Och jag såg en kvinna som satt på ett scharlakansrött vilddjur, fullt av hädiska namn och med sju huvuden och tio horn. Kvinnan var klädd i purpur och scharlakan och smyckad med guld och ädelstenar och pärlor. I handen hade hon en guldbägare, full av skändligheter och smuts från hennes otukt. På hennes panna var skrivet ett namn, en hemlighet: "Det stora Babylon, mor till jordens skökor och skändligheter."

Och jag såg att kvinnan var berusad av de heligas blod, av Jesu vittnens blod. Och när jag såg henne blev jag djupt förundrad. Och ängeln sade till mig: "Varför är du så förundrad? Jag ska säga dig hemligheten med kvinnan och vilddjuret som bär henne och som har de sju huvudena och de tio hornen." ....

Här krävs ett sinne med vishet: de sju huvudena är sju berg som kvinnan sitter på. De är också sju kungar. ....

Och han sade till mig: "Vattnen som du såg där skökan tronar, det är folk och människomassor och länder och språk. Och de tio hornen du såg och vilddjuret, de ska hata skökan och göra henne utblottad och naken. De ska äta hennes kött och bränna upp henne i eld,

för Gud har ingett dem tanken att utföra hans plan och med ett och samma sinne ge sin kungamakt åt vilddjuret tills Guds ord har gått i uppfyllelse.

Och kvinnan som du såg är den stora staden som regerar över kungarna på jorden." (Upp kap. 17)

Skökan säger i sitt hjärta: ”*Jag tronar som drottning, jag är inte änka och ska aldrig behöva känna någon sorg*” (Upp 18:7).

Här fick Johannes se lammormen i gestalten av en kvinna. Hon sitter på vilddjuret n:r 1 och är vilddjuret n:r 2.

Hon är klädd i purpur och scharlakan och skimrar av guld, ädla stenar och pärlor. Hon är alltså inte den fosterlandslösa främlings- och pilgrimskvinnan i öknen, dårskapskvinnan, världens avskum och avskrap. Men hon efterapar henne. Hon är kvinna även hon, är i öknen även hon och har kalken även hon. Men hon är öknens guldkvinna. Denna världens glänsande belätshärlighet är innerst hennes liv. Hon är mergudakvinnan som har sin himmel på jorden, rider djurritten genom livet och lovar människorna att få rida in i Guds rike med både djuret och djurhärligheten, blott de lever någorlunda anständigt i det yttre och dricker flitigt av hennes förstabudslösa kalk.

Hon är prydd som en brud åt sin man. Och mannen är vilddjuret n:r 1. Också kallar hon sig drottning. Ty hon är gift med det sjuhövdade kungsdjuret, världsanden. Och de två är ett. Hon kysser katt-björnen och ligger i hans famn. Men i Guds namn. Därför är hon alltid oskyldig som ett lamm. Hon har aldrig gjort något ont. Och vilken sköka har det!!

Och hennes äktenskap är inte barnlöst. Hon är moder till skökorna och styggelserna på jorden.

Hennes grundsynd är synden mot grundbudet. Den är förstabudshoreriet, den vitmenade, tvåbehornade, lamm-liknande världskärleken. Denna synd är ”horeri”, höjden av all onaturlighet. Så vederstygglig är förstabudssyndens inför Gud. Och så vederstygglig ska den vara för Guds heliga, som är den firsidiga **all-, all-, all-, all-**kärlekens förstabudsbrud, solkvinnan, den tolvstjärnekrönta förstabuds-drottningen (Upp 12:1) – motsatsen till kattbjörns-drottningen.

Och såsom äkta makar bor skökan och kattbjörnen tillsammans. Och de bor överallt på hela jorden, där förstabuds-synden görs i Guds namn.

Men de har sitt stamhåll i det världsbehärskande Rom. Det sa oss ängeln i dessa hemlighetsfulla ord: Vilddjurets sju huvuden är inte blott sju konungar utan även sju berg, på vilka kvinnan sitter. Därmed visar han på Rom som är byggt på 7 kullar eller berg, vilka heter Viminalis, Qvirinalis, o.s.v. Sålunda bor skökan i Rom.

Här har vi alltså, enligt ängelns hemliga vinkar, tre saker att beakta: 7 huvud, 7 konungar och 7 berg. Och de är blott olika namn på samma sak. Saken är vilddjuret eller den sjuhövdade världsanden.

Skökan sitter på de 7 kungsbergen i Rom, d.v.s. på det sjuhövdade kungsdjuret i Rom, på den sjuhövdade världsanden i Rom. Och det är: hon bärs och närs av världsanden i Rom. Och hon tronar på den, d.v.s. hon behärskar den i det yttre, hyfsar till honom och ordnar in honom i gudeliga läror och former, sätt och maner. Med andra ord: hon förändrar vilddjuret från lejonbjörnleopard till lammorm, från ren världsande till förklädd världsande, från otamt (oinridet) vilddjur till tamt (inridet) vilddjur.

Sålunda: eftersom skökan inte är en lekamlig kvinna och de berg på vilka hon sitter inte är lekamliga berg, så bor hon inte heller i det lekamliga Rom rätt och slätt. Utan eftersom hon är en *ande*, nämligen den fallne människoanden i kristlig förklädnad, och såsom de berg på vilka hon sitter enligt ängeln är den sjuhövdade djuranden, så bor hon

innerst i ett *andligt* Rom. Hon bor i världsandebergens Rom. Och blott så långt dessa 7 andeberg räcker i Rom, d.v.s. blott så långt den skenhelige världsanden räcker i Rom, så långt är Rom hennes bostad. Där kan alltså i Rom bo även en annan kvinna, hon som står på Sions sjukulliga berg, d.v.s. hon som bärs, närs och behärskas av Guds och Lammets sjufaldige ande. Märk noga denna *andliga* uppfattning av skökan.

Och hennes andliga väsen och gestalt blir än ytterligare betonade av ängeln. Han säger: ”Kvinnan är den stora staden.” Naturligtvis inte den synliga staden med hus, gator, kyrkor, kloster, präster och ceremonier, såsom blott lekamliga företeelser. Utan hon är staden till dess andeväsen, det världsandliga Rom. Hon är sköko-Rom. Och hon heter: ”Det stora Babylon”. Ty hennes ande är det gamla Babels hedningeande som levat upp i Roms hedniska ande och sedan blivit *hennes* ande. Hon *är* denne sjuhövdade ande under sken av Guds och Lammets sjufaldige ande. Därav följer återigen, att Rom också kan vara Guds stad på Guds berg, ett heligt brud-Rom, nämligen så långt som Lammets brud bor där. Ty hon kan bo där själva Satan bor och har sin tron, såsom i Pergamus (Upp 2:13).

Lägg märke till – säger vi än en gång – denna ängels fingervisning om en *andlig* uppfattning av skökan. Den lär oss att hon visserligen har sitt stamhåll i Rom, men den varnar oss för att ensidigt lokalisera henne eller tänka henne innesluten i ett visst rum eller bunden vid en viss yttre plats – så blott jag inte är där eller där eller går dit eller dit, så är jag fri från skökan. Nej, så lätt är jag inte kvitt henne. Saken ligger djupare än så. Ty det är ju fråga om en skökosak, en otuktssak. Och all sådan är en smygande hemlighet, som undandrar sig allas ögon. Just därför står på hennes panna det ordet: ”**Hemlighet**”. Hon är det hemliga Babel som hemligen utövar den förstabudssynd, vilken Babel utövade öppet. Hon är den under lammhornen eller under brudefterapande kvinnogestalt djupt fördolda och i lömsk ljuvlighet smygande världsanden i hjärtana. Skökan Rom är inte bunden vid ett synligt Rom. Hennes sju berg som är världsanden, ligger överallt där människan sitter ”bergfast” i sig själv och i världen med två lammhorn i pannan, eller spelar Lammets brud under det att hon till sitt härskande stenhjärteväsen är kattbjörnens och drakens brud.

För att kunna se skökan måste man vara i anden. Ty skökan är en förstabudsande, nämligen den fallne förstabudsanden med skenet av Kristi namn, och kan ses endast i förstabudsanden. Blott så långt man *är i den*, så långt ser man henne.

Och det är bristen på denne firsidige all-ande, som vållar den oandliga, ensidigt materialistiska uppfattningen av henne. När det t.ex. i vår statskyrka blir tal om skökan, så pekar man vanligen på den katolska kyrkan och säger: ”hon är skökan”. Likaså i småkyrkorna. Där pekar man på stats kyrkan och säger: ”hon är skökan”. *Men saken är den, att just det finger, som så pekar, är skökofingret.*

Hur långt en kyrka är skökan, det ser blott hjärterannsaken. Men att en statskyrka, som omfattar ett helt lands vilddjursfolk, är till största delen en sköka, det ligger ju i öppen dag. Men även småkyrkorna är till en stor del skökodöttrar. I dem är det gott om andliga begynnelse. Och

däri ligger inget ont. Men många stannar även där vid blotta begynnelsen, under det att livets grundriktning går vid sidan av **all-**, **all-**, **all-**, **all-**kärleksbudet. Och så är man skökan.

Gränsen mellan solkvinnan och skökan är djup, fin och skarp, ty den är förstabudsgränsen, det heliga alltets gräns. Så långt en kyrka är förstabudsfast, står förstabudsstånd i Lammets seger-ande, så långt är hon solkvinnan. Men så långt som hon är förstabudslös, så långt är hon skökan, hon må nu vara romersk eller luthersk, storkyrka eller småkyrka. Gränsen mellan sköka och brud ligger i hjärtat och skär tvärs igenom alla kyrkor, både stora och små. Inga kyrkomurar eller bönhusväggar utestänger skökan, som är en ande. Hon utestängs blott genom de fyra heliga och saliga allten. Så enkel är saken, och så djup och allvarlig är den.

Och då vi i denna bok använder ordet ”sköka”, så menar vi inte någon viss synlig kyrka, utan den förstabudslösa kyrkan i alla kyrkor, både stora och små. Och då vi namnger en viss sköka t.ex. den lutherska skökan, så menar vi den förstabudslösa kyrkan i den ifrågavarande kyrkan.

Och skökans välde, vilket är detsamma som lammormens välde under det *sjätte* (inte sjunde) världsskedet, beskrives i vår text som ett världsvälde: ”Jordens kungar har horat med henne, och jordens invånare är berusade av hennes otukts vin” (Upp 17:2).

Och detta hennes världsfördärv ställer profetian ofta inför oss i förfärande ord. T.ex.: *det stora Babylon, som gav alla folk att dricka av sin otukts vredesvin* (Upp 14:8). *Alla folk har druckit av hennes otukts vredesvin, och jordens kungar har horat med henne* (18:3). *Den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt* (19:2).

Hela Europa är fördärvat (skadat) av skökan. Och detta världsbärsande Europa utbreder horn- och skökofördärvet till alla jordens folk. Skökan tronar på de stora vattnen, som är ”folk, skaror, folkslag och tungomål”.

Så fruktansvärt starkt och allmänt är skökofördärvet genom modern och alla hennes döttrar. Och det i en så sataniskt mästerlig förklädnad, att endast de få som är skrivna i livsboken märker det. Och hur djupt och starkt skökofördärvet är även bland de ”troende”, det får du ofta se på alla dessa skökosjälur som försvarar sin halvandelighet, sitt obrutna sinne och gamla stenhjärta, under förklarande att det inte *kan* bli annorlunda, med en iver och övertygelse som är hemska, och med en ande som borrar sin vitmenade djurklo djupt in i ditt hjärta. De arma, de är druckna av det lömskt ljuvliga otuktsvinet, som är ett Guds vredesvin, ett domsvin till ett domsrus åt den som skjutit undan förstabudsvinet till förstabudsnykterhet i himmelsk förstabudsfröjd.

Vi lever i den stora förförelsens världsskede då den kristliga formen och frasen, ytan och skenet, den rotlösa välmeningen och den hejdlösa kapplöpningen blivit en världsmakt, som rycker alla med sig, vilka inte har tronståndet i tronnåden. Steget-ut-frälsningen genom steget-ut-evangeliet, den enda frälsning som Skriften godkänner, är långt sällsyntare än man tror.

Denna världens gud har blott en enda plan under det sjätte

världsriket. Och den är att undanröja hindret för det sjunde världsriket. Och detta hinder är det eviga förstabudsevangeliets. Därför söker han att med lammormens och skökans förstabudslösa evangelium utrota evangelium från jorden.

Och där detta inte lyckas med list, där tillgriper han våldet. Därav skökans hat mot Herrens heliga, vilket ofta varit blodigt. ”Kvinnan var berusad av de heligas blod” (Upp 17:6). Och hennes hat undgår ingen förstabudsmänniska. Och särskilt är halvandelighetens ormgift en bitter bägare. Ty det kommer i Guds namn och i den tron att man gör Gud en tjänst.

Vilddjurets förklädnad i skökogestalt räcker blott under det sjätte världsriket. Ty skökan får sin slutdom vid dettas övergång i det sjunde. Då avkastar djuret henne helt och hållet i hela världen. Det uttrycks i vår text så: ”Och de tio hornen du såg och vilddjuret, de ska hata skökan och göra henne utblottad och naken. De ska äta hennes kött och bränna upp henne i eld” (Upp 17:16). Och vi ser redan nu hur djuret i gestalten av den världsliga överheten avplockar henne grannlåt och världslig makt, djurtämjeri och kalk, och lägger henne i upplösningens eld. Och när hon fyllt måttet av sin världsvida och himmelshöga synd (18:5), så att där ligger full sanning i det ordet: ”**hon fördärvade jorden med sin otukt**”, då kastas hon i den förskräckliga tio-konungaeld, med vilken det sjätte världsriket slutar och det sjunde börjar. Och just då den brasan flammar, då flammar i alla himmelens hjärtan en helig fröjdeeld, och alla tungor höjer ett trefalt ”**Halleluja!**” till Gud, som dömt den stora skökan och som utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand (19:2). Ty i himmelen brinner under hela det sjätte världsriket ett heligt hat till den hela världen fördärvande och alla heliga plågande skökan. Och då hon nu ligger i elden, bryter det ut i detta väldiga tack och lov till honom, som i ”sann och rätt dom” gjort ett evigt slut på henne (Upp 19:1–7).

Ni, Herrens heliga, edra otaliga syskon däruppe hatar skökan med ett heligt, outsläckt hat. Samma heliga förstabudseld ska brinna i edra hjärtan. Där den elden slocknar, där slocknar broderskapet med dem. Du ska hata skökan som Satan själv, ty hon är själve Satan förklädd till lamm, till brud.

FJÄRDE DELEN

Vilddjurets dom

Profetian framställer det onda i hela dess förfärande djup, vidd och höjd. Men vid dess sida ställer hon alltid det goda såsom oändligt djupare, vidare och högre. Hon målar det svartaste mörker, men hon låter ett ljus gå upp för vilket allt mörker flyr. Hon avslöjar hemiska makter, men hon visar på en makt i vars hand de blir lätta som agnar.

Profetian är aldrig rädd, aldrig nervös. Hon darrar aldrig. Ty hon står på helig och salig höjd och bor i den värld, som inte kan bäva. Därav hennes djupa allvar och majestätiska lugn, hennes vida vyer och säkra blick.

Profetian fyller hjärtat med härlighetens hopp, bekläder hjässan med salighetens hjälm. Hon skärper klarheten i trons ögon, ökar farten i

kärlekens vingar, är ljuset i det mörka rummet (2 Petr 1:19), kompassen på livets skepp.

Profetian ställer belätet inför Nebukadnessar, men hon låter honom också se den lossnade stenen som rättvist krossar all förstabudslös härlighet och makt och mal hela lögn- och skenvärlden till stoft. Men hon stannar inte med att slå ned, hon bygger upp hela världen till ett tusenårigt rike, där Gud är En och hans namn är Ett. Så stort gör hon det goda redan i tiden.

Hon visar Daniel de fyra förskräckliga vilddjuren. Men strax låter hon honom se den rättvisa domen över alla djurväsen på jorden. Men hon slutar inte där. Utan hon låter denna dom utföras *så*, att alla folk på jorden och alla riken under himmelen ges åt den Högstes heliga folk (Dan 7:14, 22, 27). Hon låter alltså *hela* mänskligheten, *i stort sett*, bli frälst. Halleluja! Halleluja! Halleluja!

Denna sistnämnda dom framställes i dessa enkla och majestätiska ord (Dan 7:9–14):

Medan jag såg på djuret sattes troner fram, och den Gamle av dagar satte sig ner. Hans kläder var vita som snö och håret på hans huvud var som ren ull. Hans tron var av eldslågor och dess hjul var av flammande eld.

En ström av eld flödade och gick ut från honom. Tusen gånger tusen tjänade honom, och tiotusen gånger tiotusen stod inför honom. Han satte sig ner för att döma, och böcker öppnades.

Jag fortsatte att se på, eftersom hornet talade så stora ord. Medan jag såg blev djuret dödat, och kroppen förstördes och kastades i den brinnande elden.

De andra djuren miste också sin makt, och deras livstid var bestämd till tid och stund.

I min syn om natten såg jag, och se, en som liknade en människoson kom med himlens skyar. Han närmade sig den Gamle och fördes fram inför honom. Åt honom gavs makt och ära och rike, och alla folk och stammar och språk ska tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde som inte ska ta slut, och hans rike ska inte förstöras.

Daniel hade sett de fyra djuren. Och han fäste sig särskilt vid det lilla hornet som blev större än alla de andra, och som hade människoögon och en mun som talade stora ord. Det talade mot den Högste och ansatte den Högstes heliga (Dan 7:25), förde krig mot dem och *besegrade* dem (7:21). Nämligen i striden om det godas världsherravälde, vilket de heliga aldrig mäktar genomföra under de 42 månaderna. Där stannar alltid segern på vilddjurets sida. De heliga kan inte förhindra, att det storordiga hornet drar hela världen med sig i fördärvet. ”Hela världen är i den ondes våld.” Gud har givit honom det världsväldet (Upp 13:7), då världen *ville* tjäna honom. Och därför ger han inte de heliga makt att störta det, förrän världen i bitter erfarenhet blir glad att få slippa det.

Daniel fäste sig särskilt vid detta förunderliga och förskräckliga horn, i vilket allt vilddjursväsen på jorden samlade sig till sin högsta höjd, till en himmelstormande avgrundsmakt som tycktes helt och hållet utrota både Gud och hans heliga från jorden (Dan 7:19–21).

Och medan han betraktade hornet får han se dess dom. Väldet togs ifrån hornkonungen, och han fördärvades och förgjordes i grund (v. 26). ”den Gamle kom och domen föll till förmån för den Högstes heliga och tiden var inne då de heliga fick ta riket i besittning” (v. 22), nämligen världariket, världsväldet i sann mening, det rike där de ska regera med Kristus i 1.000 år här på jorden (Upp 20:4) och i ”1.000 evigheter” på den nya jorden (22:5). Så fick de heliga ut sin rätt av den Gamle: det omstridda världsherraväldet. Det var blott i 42 månader de var ”besegrade” av vilddjuret (13:5, 7). Och vad är 3½ år mot 1.000 år och otaliga evigheter! Skulle vi då inte tåligt lida vårt lilla ögonblicks moln, då ju strax en sol bryter fram som aldrig skymms och aldrig går ned!

Det var alltså inte den yttersta domen som Daniel såg. Det var domen över det storordiga hornet, det antikristiska riket, som är det sjunde och sista världsskedet på jorden, vilket efterträds av 1000-årsriket.

Vi står alltså här inte inför den ”yttersta dagen”, utan inför den domedag, som profetian kallar ”Guds, den Allsmäktiges, stora dag”, då alla jordens konungar och folk är ”församlade” till den stora striden mot Gud om världsherraväldet på jorden (Upp 16:14).

Och den dagen är inte en dag i vanlig mening, utan en tidrymd som omfattar det sjunde världarikets hela tid, särskilt från den stund då det uppnått höjden av all ondska på jorden, och ända till dess att det är krossat till agnar och uppbränt i eld.

Under hela denna dag står den stora striden på **Harmagedon** (Upp 16:16). Med det ordet syftas på Megiddos berg, Jisreels högslätt, där Israel under Barak vann den underbara segern över sina fiender, vilken seger besjöngs av Debora (Dom kap. 5). På ett motsvarande sätt ska det nya Israel, som är det lossnade stenriket, Sionbergs-riket eller Människosonen i sina lemmar (Dan 2:44; 7:13–14), besegra hela det antikristiska världariket på det nytestamentliga **Harmagedon**. Detta bildlika Harmagedon ligger sålunda *överallt* på jorden, där sjunderiksstriden står mellan vilddjurshopen och lammfolket. Förpostfäktningarna till den striden har begynt. Här och där kostar det redan nu livet att vara kristen i sanning. Om t.ex. en arbetare vill i strid mot tvångssocialismen rädda sin förstabudstro, så går han inte säker till livet. Och *här* föreligger i det tysta *långt mera* martyrlidande — och t.o.m. blodigt sådant — än vad flertalet anar. Redan nu dricker Harmagedon de heligas blod. Och här stundar en långfredag för hela Guds folk, då de lidanden ska fullbordas som fattas av Kristuslidanden (Kol 1:24).

Daniel såg en flod av eld utgå från den Gamle av dagar. Denna eld är hans heligt glödande ande, som han måste utandas över och i sin skapelse antingen till liv eller död, fröjd eller kval.

Eldsflo den är floden av livets vatten. Den floden stannar aldrig, så länge Gud är Gud. Och ingen undgår den. Där den inte får strömma till livs, där strömmar den till döds. Där den inte får välsigna, där måste den förbanna. Det är lagens förbannelse, som strömmar i världen på grund av hennes laglöshet. Och den förvandlar hela djurmänkligheten till en vulkan, vars utbrott vi ofta får beskåda i förskräckliga synder och i förskräckliga domar.

Och då världen har samlat syndamåttet fullt genom det himmelsstormande hatet mot Gud, hans bud och hans heliga, då har hon också samlat eldsmåttet fullt. Och då inträder en rad av vulkanutbrott, som till sist dränker *hela* vilddjursvärlden i lagförbannelsens lavaflod.

Ty Daniel såg inte blott elftehornsdjuret uppbrännas i eld, utan han såg även att ”de andra djuren miste också sin makt” (Dan 7:12). Och med dessa djur kan inte menas de sex föregående världsriken. Ty de hade längesedan förlorat sina välden, och deras ande gick under i och med det sjunde djuret. Utan med ”de andra djuren” menas de riken som står utanför de 7 profetiska världsriken. Sådana har alltid funnits. Ty inget enda av de världsriken som profetian omtalar, har i *full* mening härskat över *hela* jorden. Så t.ex. står Kina, Japan och Indien utanför profetians världsriken. Men nu såg Daniel slutdomen både över det sjunde världsriket och över alla andra djurriken på jorden.

Men denna slutdom över vilddjursvärlden är ingen evig förkastelsedom. Det sas om det sjunde vilddjuret att det uppstiger ur avgrunden och går bort till undergång. Men vilddjuret är *världsanden*. Det är den som går under i domselden. Och i den elden drunknar också människor för evigt, nämligen så många som biter sig fast i det hat mot Gud som är evig synd eller synden mot den Helige Ande. Där blir manspillan på Harmagedon. Men mänskligheten *i stort* blir luttrad i elden och frälst genom den Harmagedoniska församlingens, sjunderiksförsamlingens, tåliga, lammlika martyrlidande och apostoliskt andekraftiga världsmision, den *hel*-evangeliska sjunderiksmissionen. Härom mer i vår bok ”Guds vredes skålar”.

Och krossade i sitt vilddjurssinne på Guds, den Allsmäktiges, stora dag träder nu alla jordens folk fram ur sin lättsinniga, långa och tunga irrfärd i vilddjursöknen och böjer knän för den Allsmäktige, Helige och Evige. Och så går det dyrbara ordet i fullbord: **”alla folk ska komma och tillbe inför dig”** (Upp 15:4).

Så blev vilddjursmänskligheten i eldsfloden förvandlad till keruben. Och ett trefalt helig uppstiger från alla jordens rum till himmelens Gud. Tusenårig dag går upp efter vilddjursnatten. Kristallfältet sänker sig ned till ett världsfäste. Kristallhavet blir världshav. Safirtronen har blivit världstron efter den störtade draktronen. Alla ansikten har blivit de fyra ansiktena. Evangelii sju världslampor är tända i kristalltemplet. Vingarnas dåן fyller världen ”som den Allsmäktiges röst”. ”*Rulla, rulla!*” ropas det till hjulen. Och hela jorden går kärlekens rundgång i många tusen år.

O, att mänskligheten, den dyra och kära, vore där! Men vad måste hon inte genomgå innan dess! Alla sju vredens skålar måste hon tömma till botten, innan hon släpper djuret. Och dessa ”sju yttersta plågor” är fasansfulla. De är just floden av eld från den Gamle.

Härom mer i vår bok ”Guds vredes skålar”.*

---

* För en grundlig och mångsidig uppfattning av vilddjuret och dess förklädnader, hänvisas till prof. Myrbergs ”Förklaring över Uppenbarelseboken”.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

ANDRA KAPITLET
Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitatena är hämtade från Folkbibeln 2015.

I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2024-07-31